

REPTES D'ABAST GLOBAL

DOCUMENT PER A LA FASE DE CONSULTA DE L'A21CAT

Document Preliminar

MEDITERRÀNIA

DOCUMENT PER A LA FASE DE CONSULTA DE L'A21CAT

APUNTS PER A UNA DIAGNOSI

Existeixen grans desequilibris Nord-Sud i Est-Oest a la Mediterrània, especialment a nivell econòmic i demogràfic, dels quals deriven un important flux migratori Sud-Nord i una relació comercial descompensada a favor del Nord. Si l'any 1950, la població de la riba Sud no arribava a 1/3 de la població mediterrània, el 2050 es preveu que suposi el 75%.

La Unió Europea no pren prou en consideració el fet diferencial mediterrani en el disseny de les polítiques comunitàries i manca una política global comunitària per a la regió mediterrània a la Unió Europea. El marc legal i financer en l'àmbit mediterrani és encara molt limitat i la implementació dels tractats existents com el Conveni de Barcelona per a la protecció de la mar Mediterrània insuficient.

La franja litoral Mediterrània concentra una gran pressió demogràfica i d'activitats, especialment turístiques (litoralització). Més de la meitat de la costa Mediterrània està urbanitzada (uns 25.000 Km.). La regió mediterrània és la principal destinació turística del món amb un 30% del turisme global.

Es dona una concentració de la població a les àrees urbanes i un despoblament i abandonament de l'espai rural. Aquest fenomen concentrarà a les ciutats mediterrànies el 80% de la població total i als països del sud ho farà a un ritme 5 cops superior que al nord.

A la Mediterrània es dona un consum intensiu i creixent dels recursos naturals més escassos, especialment d'aigua, de sòl fèrtil i de recursos pesquers.

La Mediterrània alberga una gran biodiversitat. És una de les 18 zones de màxima diversitat biològica a escala mundial, amb un 10% de la riquesa en espècies marines mundials i amb un 50% d'endemismes.

La qualitat de les aigües obertes del Mediterrani són prou bones excepte en punts concrets de la costa, en especial en els ports i altres indrets on l'actuació humana estanca les aigües i on l'eutrofització i la contaminació puntual per abocaments són els fenòmens més destacables.

POSSIBLES GRANS REPTES I QÜESTIONS A DEBAT

1. Dissenyar i liderar des de Catalunya un model de desenvolupament sostenible basat en la realitat ambiental i cultural de la Mediterrània i que impregni les polítiques de la Unió Europea.

Estem parlant de qüestions com:

» la promoció d'Agendes 21 regionals i estatals en la zona mediterrània;

- » la possibilitat de desenvolupar estratègies conjuntes amb els països Mediterranis de la Unió Europea sobre desenvolupament sostenible;

2. Fomentar la cohesió i incrementar les relacions amb la riba Sud de la Mediterrània: mercat comú, cooperació, immigració, interculturalitat ...

Estem parlant de qüestions com:

- » el desenvolupament d'un marc estratègic i financer pel desenvolupament sostenible dins la futura zona de lliure comerç a la Mediterrània.
- » la implementació dels acords internacionals existents que afecten el desenvolupament de la Mediterrània.
- » la cooperació al desenvolupament en l'espai mediterrani amb programes a mida (adaptats a la situació socio-econòmica de la zona), participació social local i vinculació a processos democratitzadors.
- » una transferència real de tecnologia i assessorament tecnològic estratègic per ajudar en la definició d'un model propi de desenvolupament sostenible adequat a la realitat socio-econòmica del país;
- » una política de comerç just, que primi els models sostenibles, en el marc de la nova zona de lliure comerç de la Mediterrània;
- » una estratègia d'immigració que vinculi l'acceptació de la diversitat cultural amb la necessària cohesió de la societat receptora.

3. Garantir una explotació sostenible dels recursos naturals, marins i terrestres.

Estem parlant de qüestions com:

- » un protocol de gestió integrada i sostenible de l'aigua a la Mediterrània;
- » la nostra aportació al Conveni Internacional sobre la Desertificació;
- » la gestió de recursos pesquers en funció de la capacitat de càrrega.

DESERTIFICACIÓ

DOCUMENT PER A LA FASE DE CONSULTA DE L'A21CAT

APUNTS PER A UNA DIAGNOSI

La desertificació és un gran problema d'abast global que afecta la quarta part de la superfície terrestre i 900 milions de persones a 99 països, la majoria en vies de desenvolupament. Es tracta d'un fenomen generalment irreversible que suposa una limitació molt important i permanent del desenvolupament i el benestar humans.

El problema es relaciona amb d'altres com el canvi climàtic i la pèrdua de biodiversitat. Els previsibles canvis del clima apunten a l'augment de risc de desertificació.

Les Nacions Unides consideren la riba Nord de la Mediterrània Nord com una de les quatre regions del món amb més risc de desertificació. El factors principals de desertificació són la sequera i la torrencialitat de les precipitacions, l'existència de sòls pobres, l'erosió, els incendis forestals, l'abandonament dels sòls agrícoles i les explotacions forestals i la sobreexplotació dels aqüífers.

La meitat de les comarques catalanes presenten un risc alt o molt alt de patir processos de desertificació, especialment les zones de Tarragona, les Terres de l'Ebre i el Sud de Lleida.

Catalunya fa anys que aplica mesures de lluita contra l'erosió i la desertificació. S'han desenvolupat importants obres de correcció hidrològicoforestal.

Si bé existeixen estudis puntuals i locals sobre l'erosió a Catalunya, encara manca informació global per afrontar correctament la lluita contra la desertificació.

Cal millorar la coordinació entre els diversos projectes de recerca i els diversos projectes de gestió en l'àmbit de la lluita contra la desertificació.

POSSIBLES GRANS REPTES I QÜESTIONS A DEBAT

1. Aprofundir en el coneixement de la desertificació en l'àmbit territorial de Catalunya.

Estem parlant de qüestions com:

- » l'aplicabilitat de la recerca i la transferència de coneixement i tecnologia;
- » la identificació de llocs amb més risc de patir danys com a conseqüència de les pluges torrencials;
- » la monitorització del risc de desertificació a les diferents àrees del territori.

2. Portar a terme un programa de lluita contra la desertificació per a les zones de major risc de desertificació de forma coordinada entre els agents econòmics i les administracions.

Estem parlant de qüestions com:

- » la formació dels tècnics de l'administració i els agents econòmics;
- » la percepció social del valor de la coberta vegetal i del sòl com a recurs no renovable essencial per si mateix i per a l'abastament d'aigua i la preservació de la biodiversitat;
- » el disseny i aplicació d'un programa integral i coordinat de lluita contra l'erosió i la desertificació a Catalunya;
- » les actuacions correctores a les diverses conques hidrogràfiques;
- » la integració en les pràctiques de producció agrària de mesures de lluita contra la desertificació a les zones de més risc;
- » les pràctiques de major risc com les activitats extractives, les modificadores de la orografia o els aprofitaments pastorals i silvícoles;
- » la recuperació i la recàrrega dels aqüífers degradats.

Document preliminar

BIODIVERSITAT

DOCUMENT PER A LA FASE DE CONSULTA DE L'A21CAT

APUNTS PER A UNA DIAGNOSI

A totes les zones del planeta, amb major o menor intensitat, s'esdevé una pèrdua de diversitat biològica a un ritme sense precedents. A Catalunya, l'estat de conservació de les espècies dels diferents grups taxonòmics oscil·la de regular a acceptable, excepte per a les espècies pròpies dels ambients aquàtics on la situació és crítica. No obstant, una quarta part de les espècies de cada grup es troben amenaçades.

Catalunya destaca pel fet de posseir una elevada diversitat d'hàbitats naturals, tant com a conseqüència de la pròpia diversitat del medi com de la varietat d'usos del sòl de l'activitat humana. El nombre d'espècies és molt elevat (més d'una tercera part de les espècies presents a Europa i més de la meitat de les conegudes a Espanya). La biodiversitat catalana és de les més riques dins l'àmbit europeu i mediterrani. Si bé hi ha poques espècies endèmiques exclusivament de Catalunya, hostatja poblacions d'endemismes de zones supraregionals.

El grau de coneixement de la biodiversitat catalana és desigual. S'ha avançat força pel que fa als ecosistemes forestals i aquàtics, però encara poc en els corresponents a matollars i prats, zones agrícoles i marins. Pel que fa als grups taxonòmics, es té un coneixement variable segons els grups i no totes les zones del territori han estat estudiades amb la mateixa intensitat. El grau d'informatització de les dades és bo per a la flora però mínim per a la resta de grups.

La conservació de la biodiversitat a Catalunya se centra principalment en la protecció dels hàbitats naturals de les espècies, si bé es desenvolupen, també, plans i programes de protecció de les espècies. A Catalunya un 20% de la superfície natural està protegida.

En els darrers anys, s'ha fet un important esforç en el planejament del sistema d'espais naturals protegits. En l'actualitat, la prioritat se centra en el desenvolupament dels mecanismes de gestió d'aquests espais.

Encara hi ha certs espais sobre els quals cal seguir treballant, pel que fa a iniciatives de conservació –especialment els litorals i marins, els fluvials i els agrosistemes extensius-, espais i grups d'organismes sense un pla o estratègia de protecció i espècies amenaçades –especialment de la flora- encara no declarades com a protegides.

Les diferents polítiques sectorials –i els seus instruments normatius i econòmics- encara no integren prou adequadament els criteris de conservació de la diversitat biològica. Són rellevants, per a la preservació de la diversitat biològica, els sectors agrari, forestal, pesquer, industrial, urbanístic, turístic, de l'aigua i de l'energia i, per tant, haurien de ser objectiu prioritari d'avaluació ambiental estratègica. En especial, la incorporació de les variables ambientals i ecològiques en el planejament territorial i

urbanístic es perfila com un dels instruments més eficients per a la conservació de la natura.

L'abandonament d'activitats agrícoles, ramaderes i forestals comporta, també, una pèrdua del nostre ric mosaic agro-forestal, de pastures i d'altres espais oberts. Els sistemes de producció agrària intensiva redueixen la biodiversitat.

L'increment i la dispersió de l'espai urbanitzat són la principal causa de pèrdua de biodiversitat a Catalunya, bàsicament per fragmentació i aïllament dels ecosistemes però, també, per ocupació directa d'habitats, en especial a la terra baixa i el litoral. Les urbanitzacions difuses i les infraestructures fragmenten el territori i, en alguns casos, poden impedir l'existència de superfícies d'entitat i continuïtat suficients per garantir les seves funcions ecològiques i els hàbitats mínims viables de certes poblacions. D'altra banda, les estructures artificials lineals (carreteres, línies elèctriques, etc.) no s'estructuren en corredors comuns i afecten la connectivitat ecològica.

POSSIBLES GRANS REPTES I QÜESTIONS A DEBAT

1. Conèixer millor i garantir el seguiment de la diversitat biològica de Catalunya.

Estem parlant de qüestions com:

- » l'inventari, catalogació i cartografia de la biodiversitat catalana;
- » la informatització i difusió de les dades;
- » el coneixement de les espècies, hàbitats i paisatges més amenaçats de Catalunya;
- » els indicadors més adients sobre l'estat de conservació de la biodiversitat per a un seguiment global de la biodiversitat catalana;
- » el paper de les col·leccions ex situ existents.

2. Reforçar la política d'espais protegits de Catalunya.

Estem parlant de qüestions com:

- » els ambients que requeririen mesures addicionals de conservació;
- » el grau de representació dels diversos components de la diversitat biològica en els espais protegits;
- » les prioritats pel que fa a la connectivitat ecològica i paisatgística dels espais del PEIN, entre ells mateixos i respecte als espais naturals d'àmbit comarcal i local;
- » la integració del PEIN en les xarxes internacionals d'espais protegits;
- » el paper de les comunitats locals en espais naturals protegits;
- » el valor de la biodiversitat d'un municipi en el seu finançament;
- » els mecanismes de gestió i de cooperació en la gestió dels espais protegits;
- » els espais naturals amenaçats o estratègics a escala local i comarcal.

3. Protegir i recuperar les espècies amenaçades.

Estem parlant de qüestions com:

- » els grups taxonòmics que requeririen mesures addicionals de conservació;
- » el patrimoni genètic autòcton (endemismes, races autòctones d'animals domèstics i varietats autòctones de plantes cultivades);

- » els plans de recuperació de les espècies de flora i fauna protegides;
- » la coordinació dels diversos projectes de conservació amb finançament comunitari en clau de prioritització i eficàcia;

4. Millorar la coherència ecològica del conjunt del territori

Estem parlant de qüestions com:

- » la permeabilitat ecològica del territori;
- » el grau de fragmentació dels espais naturals;
- » el valor de la biodiversitat en el planejament territorial i urbanístic;
- » la gestió del sòl no urbanitzable i la biodiversitat a nivell local;
- » els paper del domini públic lineal –riberes fluvials i camins ramaders, especialment en les polítiques de connectivitat;
- » la custòdia del territori per part d'entitats i particulars;
- » la pressió fiscal sobre la tinença de sòl agrícola i forestal;
- » els espais naturals periurbans.

5. Integrar la conservació de la biodiversitat en les polítiques sectorials.

Estem parlant de qüestions com:

- » les auditories sectorials;
- » les bones pràctiques existents en els diversos sectors;
- » el valor de la biodiversitat en la presa de decisions;
- » l'avaluació ambiental estratègica de les diferents polítiques, plans i programes sectorials;
- » l'avaluació de l'impacte ambiental de les activitats i projectes;
- » el planejament territorial i urbanístic del sòl no urbanitzable;
- » el paper futur de l'agricultura en la conservació del medi natural;
- » el paper de la ramaderia extensiva en la conservació de prats i espais oberts;
- » l'estratègia per garantir la multifuncionalitat –ecològica, econòmica i social- del bosc;
- » la planificació i gestió de les àrees de caça i de pesca;
- » la capacitat de càrrega dels recursos pesquers;
- » la gestió de l'aigua pel que fa als ecosistemes aquàtics;
- » el control de les espècies exòtiques i els organismes genèticament modificats;
- » el paper de la societat civil i les empreses en la gestió de la biodiversitat;
- » la fiscalitat com incentiu o desincentiu de certes activitats a favor de la biodiversitat.

CANVI CLIMÀTIC

DOCUMENT PER A LA FASE DE CONSULTA DE L'A21CAT

APUNTS PER A UNA DIAGNOSI

El canvi climàtic global és una evidència científica. En els darrers cent anys, la temperatura mitjana de la terra ha pujat entre 0,3 i 0,6 °C i el nivell del mar entre 20 i 25 cm.

En aquest moment ja no queda pràcticament cap incertesa en relació al paper de les activitats antròpiques en l'acceleració de les tendències de canvi climàtic.

En la darrera dècada s'ha produït un augment molt important de les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle lligat al creixement econòmic.

El principal sector responsable de l'augment de la nostra contribució al fenomen del canvi climàtic és, sense cap mena de dubte, el transport. Amb una contribució menor, però també molt important, cal destacar la producció d'energia elèctrica i la indústria. Ja més lluny, la gestió i la deposició de residus municipals, la ramaderia i el consum energètic domèstic.

El Canvi Climàtic pot comportar profundes transformacions en el nostre país, tant de tipus ambiental com social i econòmic. Convé destacar la desaparició de platges i altres trams del litoral (pèrdua del potencial turístic i d'ecosistemes), l'increment dels fenòmens catastròfics (tempestes violentes, inundacions, incendis forestals, sequeres), els canvis en la composició i distribució de la biodiversitat (extinció d'espècies i desaparició d'hàbitats), l'increment de l'erosió del sòl i del risc de desertització, la disminució de la humitat del sòl i de la disponibilitat d'aigua, la possible expansió de malalties de caràcter tropical (la malària, per exemple); etc.

Acomplir els acords de Kyoto, desacoblant el creixement econòmic de les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle, no és fàcil. L'Estat espanyol, d'acord amb els compromisos de Kyoto, pot assolir un increment del 15% de les emissions de CO₂ respecte a les emissions de l'any 1990. D'acord amb l'aportació de Catalunya al VAB de l'Estat espanyol, Catalunya no pot superar el 20% de les emissions que el Protocol de Kyoto permet a Espanya, objectiu que és assumible.

POSSIBLES GRANS REPTES I QÜESTIONS A DEBAT

1. Explicar la contribució de Catalunya i dels diferents sectors al canvi climàtic (emissions, tendències i capacitat d'absorció) i sensibilitzar la població sobre la seva gravetat.

Estem parlant de qüestions com:

- » la difusió i visibilitat de la contribució de cada sector al canvi climàtic;
- » les campanyes de sensibilització ciutadana;

- » la difusió dels efectes del canvi climàtic per a cada sector i per als ciutadans de Catalunya en general.

2. Reduir les nostres emissions de CO₂ i altres gasos amb efecte hivernacle.

Estem parlant de qüestions com:

- » l'estratègia catalana davant el Canvi Climàtic;
- » el compliment del Protocol de Kyoto;
- » el desenvolupament de la R+D catalana en matèria de Canvi Climàtic i l'enfortiment de la col·laboració amb els centres d'excel·lència a nivell mundial;
- » les polítiques per una mobilitat sostenible;
- » l'ús de tecnologies menys contaminants;
- » el desenvolupament de les energies renovables i l'eficiència energètica;
- » la gestió dels residus municipals i agrícoles.

3. Preparar el país per als efectes potencials del canvi climàtic.

Estem parlant de qüestions com:

- » conèixer i explicar els diferents escenaris possibles;
- » l'adequació de polítiques com les de planejament territorial, turística, de l'aigua, de la preservació de la biodiversitat als diferents escenaris.

AFEBLIMENT DE LA CAPA D'OZÓ

DOCUMENT PER A LA FASE DE CONSULTA DE L'A21CAT

APUNTS PER A UNA DIAGNOSI

La capa d'ozó està situada entre 20 i 25 Km de la superfície i es caracteritza per una concentració d'ozó superior a la de la resta de l'atmosfera (el 90% del total) que absorbeix i protegeix els éssers vius de la radiació ultraviolada.

En els darrers anys s'ha constatat un afebliment progressiu de la capa d'ozó a nivell global però amb una distribució irregular. Entre 1979 i 1991, aquesta pèrdua ha estat de prop del 7% sobre Europa, amb importants variacions estacionals (màxim a finals d'hivern i de primavera). A l'Antàrtida s'ha arribat a prop d'un 50% de reducció d'unitats Dobson (les unitats en les quals es mesura el seu gruix). El forat de la capa d'ozó actualment ocupa una superfície de 3 cops Estat Units.

Les principals causes de l'acceleració de l'afebliment de la capa d'ozó són fruit de l'activitat humana, tot i que diversos factors naturals també hi contribueixen. Entre els productes d'origen antròpic hi ha els compostos industrials de brom i clor (CFC, HCFC, halons, freons, etc.), els òxids de nitrogen associats a la contaminació per trànsit o el bromur de metil (un pesticida agrícola).

Les conseqüències potencials de la reducció de la capa d'ozó poden tenir importants afectacions sobre la salut de les persones (càncer per melanoma, malalties oculars i genètiques, disminució de les defenses immunològiques) i l'economia (disminució producció fitoplàcton i dels estocs pesquers).

Els protocols internacionals signats –com el Protocol de Montreal- han tingut un èxit relativament elevat. El 1998, la producció de CFC havia disminuït d'un 88% i el d'hal·lons d'un 84% respecte 1986.

POSSIBLES GRANS REPTES I QÜESTIONS A DEBAT

1. Accelerar la substitució dels compostos que afebleixen la capa d'ozó i impedir l'alliberament a l'atmosfera dels romanents presents al mercat.

Estem parlant de qüestions com:

- » la retirada del mercat d'aquells productes que continguin compostos afeblidors de la capa d'ozó;
- » el comerç de productes amb compostos afeblidors de la capa d'ozó a països en desenvolupament;
- » la transferència de tecnologia a països en vies de desenvolupament, que és on es dona el màxim increment en la producció d'aquests productes;
- » la investigació i la recerca d'alternatives als gasos substitutius dels compostos afeblidors de la capa d'ozó.

2. Establir mesures de protecció de la salut de les persones.

Estem parlant de qüestions com:

- » la informació sobre els índexs de radiació;
- » la difusió de les mesures de protecció necessàries.

Document preliminar

COOPERACIÓ I SOLIDARITAT AMB ELS PAÏSOS EN VIES DE DESENVOLUPAMENT

DOCUMENT PER A LA FASE DE CONSULTA DE L'A21CAT

APUNTS PER A UNA DIAGNOSI

Una petita proporció de la humanitat disposa de bona part de la riquesa mundial i la desigualtat entre rics i pobres va en augment. El 20% de la població mundial més rica ha passat en 30 anys de disposar del 70% de la despesa privada mundial al 86%, i el 20% més pobre ha passat del 2,3% a l'1,4%.

El deute extern s'ha convertit en una càrrega creixent que impedeix la viabilitat de desenvolupament econòmic de molts països. La condonació feta fins ara és molt limitada. El deute acumulat pels països pobres s'ha multiplicat per 7 des de 1970. Malgrat la pressió dels moviments socials, només s'ha condonat un 1,5 % del deute global del Tercer Món.

L'ús que fa el primer món dels recursos naturals i del capital humà dels països en vies de desenvolupament no està justament retribuït. S'estima que el proteccionisme del comerç internacional fa que els països en vies de desenvolupament deixin d'ingressar uns 420,7 MEUR (10 vegades els ajuts oficials rebuts).

A Catalunya, la inversió en solidaritat internacional (donació de recursos financers com a beneficència), a experimentat durant els darrers anys una evolució molt favorable. Bona part de les aportacions, tant públiques com privades, es canalitzen mitjançant les ONG (Organitzacions No Governamentals). Els recursos que s'han destinat a la cooperació internacional (recursos invertits en actuacions encaminades a promoure el desenvolupament endogen de les zones i poblacions receptores) s'han multiplicat per tres-cents entre 1986 i 1999. Actualment, l'objectiu de la Generalitat de Catalunya és d'augmentar gradualment les aportacions destinades a la cooperació al desenvolupament i solidaritat internacional, fins a assolir l'aportació del 0,7% del seus ingressos corrents incondicionats.

La majoria d'actuacions de les diferents administracions catalanes no incorporen encara suficientment la dimensió de la cooperació en el desenvolupament en les seves línies d'actuació. La nova Llei de cooperació al desenvolupament (Llei 26/2001) estableix objectius clars i mecanismes adients pel que fa a la coordinació estratègica en matèria de cooperació entre administracions, amb els agents socials i les organitzacions internacionals.

La solidaritat és un valor de gran potencial en la societat catalana i es constata un interès creixent per la cultura de la pau.

Les ONGD (Organització No Governamental per al Desenvolupament) tenen una dimensió en general reduïda, el que pot provocar problemes de viabilitat sobretot en determinats projectes a l'estranger, pels quals la necessitat de recursos humans i financers és major. El 2002 a Catalunya operen entorn a 200 ONGD.

POSSIBLES GRANS REPTES I QÜESTIONS A DEBAT

1. Impulsar un programa important de cooperació adaptat a cada realitat i gestionat conjuntament perquè augmentin les capacitats endògenes de desenvolupament econòmic i social.

Estem parlant de qüestions com:

- » un programa de cooperació per l'àmbit mediterrani en el marc de la Llei catalana de Cooperació al Desenvolupament;
- » auditories independents dels programes de cooperació, tant de l'administració com de les Organitzacions No Governamentals pel Desenvolupament, no solament dels objectius concrets dels programes sinó també dels impactes directes que tenen en les societats receptores i del grau d'integració i d'adaptació a les característiques ecològiques, socio-econòmiques i culturals de la zona de recepció;
- » una Carta deontològica que inclogui objectius de qualitat i d'avaluació del funcionament d'aquestes juntament amb tots els actors implicats en la cooperació.

2. Destinar més recursos econòmics a la cooperació.

Estem parlant de qüestions com:

- » l'ajut des de Catalunya als països en vies de desenvolupament;
- » la cancel·lació del deute extern dels PMA (Països Menys Avançats);
- » les fórmules per gravar mòdicament els moviments borsaris i altres operacions financeres que es donen principalment als països industrialitzats, per tal de procurar ingressos que es puguin destinar a la cooperació internacional.

3. Augmentar la permeabilitat laboral, els intercanvis comercials justos i la transferència de tecnologies.

Estem parlant de qüestions com:

- » la contractació temporal amb garanties de retorn dels treballadors al seu país d'origen;
- » una ètica en els intercanvis amb una major transparència i informació de les condicions de producció dels productes provinents de països en vies de desenvolupament;
- » les iniciatives destinades a generalitzar en el món de la gran distribució i dels "grans consumidors" la comercialització de productes provinents del comerç just;
- » la transferència de tecnologies, amb garanties d'accés i participació en la recerca i en els beneficis i assessorament estratègic, per tal que puguin desenvolupar un model propi de desenvolupament sostenible adequat a la realitat socio-econòmica del país.